

sebek és varratok

altatás után az első nyers pillanat:
nézed helyén van-e a kar a fej a nyak
az elmulasztott bűn nyomoroddal vegyül
s mint késpenge a szívben: kitölti az űrt

de nem győztek meg az átlátszó szavak
tapogatsz őrangyal után mint a vak
beszélni nem tudsz csak bénultan hallgatod
prédává mint tettek sebek és varratok

életed folyton szövevényeket sejt és
reméled: karomban könnyebb a felejtés
de memóriádban a fakuló képet
fölfalja az idő és haraggal mérgez

fűt a dac: az utat véred rajzolja ki
de hiheted-e hogy Istennél nincs baki
feszül a félelem mint tű hegyén a bőr
arasznyi léted csak szövevény és malőr

utószezon

nagyapám szerelemgyerek volt
anyja nem árulta el kiért is vállalta
hogy örökös utószezonban éljen
inkább elmenekült a ráuszított kérdések elől
esélye sem volt hogy kimenekíthesse
az álmokat – élete így maradt örök hiány:
vágyaktól védtelen –
múltja pontatlan sorsa mindig késett
huzatos lelkéből kihaltak a szépek
jövőjét másokra szabták
s amikor szobájában megálltak az órák
fia a lövészárkok messzeségéből már nem tudta
megkérdezni tőle: fáj-e a hiányos emlékezet

megkarcolva

hangja hideg és könyörtelen: újabb vizsgálat
újabb leltár újabb szembesítés – már frusztrál
az értelmetlen harc s az újrakezdődő éleslövészet
beteg tegnapok röntgenképeit élém vetítve
igazolja mennyire terhére vagyok
kínos a hitetlenkedés a kétely az üveges tekintetű
dac s a fuldokló nyár magas vérnyomása
– nem értem miért kell mindig hátra nézni
és örökösen helyett csinálni a télnek
– most durcásan elmegy
tudja hogy megkarcolt hogy vérzek
s hogy a kocsiajtó csapódása felerősíti majd
az ismétlődő halált – de kiút nincs
csak ez a sajtó emlék ami semmit sem ad

álmatlan éjszakák

már akkor felcserélődtek szándékaink
mikor a kölcsönlakások neszével barátkozva
elméltünk a félbeszakított aktus gyávító
mellékhatásáról... kifordított tenyérrel jelezted
a magába szürkülő szív szabálytalan dobbanásait
magányunkat a csönd takarta be
s az üres lakás örömtelen homályában azóta
mintha már tényleg halottak lennénk

rosszul akartuk a jót
ha visszalophatnánk a büntelen tegnapokat
az ábrándok nyirkos párafelhői közé
ahol a foszló gyermeki képzelet
gyöngéden magához simít újra
mint a remegő síneket a vonatkerekek
akkor talán kitölthetnénk újra a hiátusokat

de nem akartál tovább élni csak itt maradtál
a sarkok penészfoltjai közt
gyanakvó voltál mindig és idegen
sóvárgás gyötört valami ismeretlen után
– semmit sem muszáj elfelejteni
bennünk mégis örök szürkület marad
nincs már semmi elevenség
csak a petyhüdt elsoványodott emlékek...
kopik a múlt... hiába volt hát minden

Oláh András (1959): költő, író. Legutóbbi könyveiből:
Idegen test (2013), *A szökevény. Az utolsó játszma* (2014).